

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Pavla Molka a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Bc. V. V.**, zast. JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem nám. Republiky 108, Horšovský Týn, proti žalované: **Plzeňské městské dopravní podniky, a. s.**, se sídlem Denisovo nábřeží 920/12, Plzeň, zastoupené Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2014, čj. 297/ÚGŘ/ŠNE/14, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2015, čj. 30 A 43/2014 – 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobcova zástupce, JUDr. Františka Grznára, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[1] Žalobce dne 25. 1. 2014 podal žalované (dále jen „stěžovatelka“) elektronickou žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), v níž se dožadoval sdělení výše odměn členů stěžovatelčiny dozorčí rady a představenstva. Stěžovatelka 4. 2.

2014 vyzvala žalobce k doplnění žádosti o zaručený elektronický podpis. Žalobce podal 11. 2. 2014 na postup při vyřizování žádosti stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž tvrdil, že zákonná lhůta pro poskytnutí informací již uplynula.

[2] Stěžovatelka na stížnost odpověděla písemností ze dne 28. 2. 2014, čj. 196/ÚGRŘ/GŘ/14, v níž stížnost zamítla s odůvodněním, že žádost neobsahovala požadovaný elektronický podpis a nebyla doručena na elektronickou adresu stěžovatelčiny podatelny. Žalobce vyčkal, zda stěžovatelka jeho žádost z důvodu absence elektronického podpisu odloží podle § 14 odst. 5 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, a když se tak nestalo v zákonné lhůtě 30 dnů, podal 11. 3. 2014 novou stížnost na nečinnost při vyřizování žádosti o informace, kterou stěžovatelčino představenstvo odmítlo rozhodnutím ze dne 2. 4. 2014, čj. 297/ÚGRŘ/ŠNE/14.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Proti rozhodnutí o odmítnutí stížnosti podal žalobce ke krajskému soudu žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v níž tvrdil, že se materiálně jedná o rozhodnutí o odložení žádosti o informace, kterým mu stěžovatelka nezákonně odepřela požadované informace, ačkoliv žádost obsahovala veškeré náležitosti vyžadované zákonem o svobodném přístupu k informacím a byla prokazatelně doručena na stěžovatelčinu elektronickou adresu pmdp@pmdp.cz.

[4] Krajský soud označil žalobou napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Z výroku daného rozhodnutí lze zjistit pouze to, že předmětem rozhodování byla žalobcova stížnost ze dne 11. 3. 2014, ačkoliv stěžovatelka o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím již rozhodovala, a to rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014, kterým zamítla žalobcovu první stížnost ze dne 11. 2. 2014. Výrok napadeného rozhodnutí dále neobsahuje ustanovení, podle kterého bylo rozhodnuto, což znemožňuje posoudit, zda mělo stěžovatelčino představenstvo postupovat podle speciálních ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozsahu uvedeném v § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatelka nadto stížnost odmítla, ačkoliv měla o stížnosti rozhodnout některým ze způsobů uvedených v § 16a odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které uvedla, že zákon o svobodném přístupu k informacím neumožňuje podat v jedné věci dvě stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b). Odpověď žalovaného ze dne 2. 4. 2014 tudíž nebyla rozhodnutím o stížnosti vydaným v režimu zákona o informacích, ale pouze sdělením označeným jako rozhodnutí a žalobce se měl žalobou bránit proti předchozímu rozhodnutí ze dne 28. 2. 2014.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se proti písemnosti ze dne 28. 2. 2014, kterou stěžovatelka označuje nesprávně jako rozhodnutí, nemohl bránit žalobou, neboť se jednalo o vyřízení stížnosti proti nečinnosti, které není konečným

pokračování

rozhodnutím ve věci a žaloba proti němu není přípustná. Zákon o svobodném přístupu k informacím přitom nebrání v podání vícero stížností, byla-li stěžovatelka nečinná, resp. pokud první stížnost vyřídila zmatečně a následně nevydala ve věci konečné rozhodnutí. Rozhodnutí ze dne 2. 4. 2014 je podle obsahu skutečně rozhodnutím, a nikoliv neformálním přípisem, jak tvrdí stěžovatelka.

[7] Stěžovatelka v replice setrvala na názoru, že zákon o svobodném přístupu k informacím neumožňuje opakované podání stížnosti.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[8] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelkou a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na to, že se podrobně zabýval otázkami řešenými v nyní projednávané kasační stížnosti již ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2016, čj. 6 As 21/2016 – 42, jenž se týkal jiné žalobcovy žádosti o informace směřující na stěžovatelku, která byla podána ve stejný den jako žádost o informace v nyní projednávané věci, přičemž stěžovatelka v obou věcech činila identické procesní úkony, a to paralelně ve stejné dny a se stejným obsahem. Krajský soud v obou věcech rozhodl obdobně (vyslovil nepřezkoumatelnost rozhodnutí) a stěžovatelka rovněž uplatnila stejné kasační námitky. V projednávaném případě se tedy jedná o obdobnou věc, u níž Nejvyšší správní soud neshledává důvod rozhodnout odlišně, níže proto ve stručnosti rekapituluje nosné důvody citovaného rozsudku a v podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění.

[10] Nejvyšší správní soud předně uvedl, že elektronický podpis není nezbytnou náležitostí žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, čj. 8 Ans 15/2012 – 34; Furek, A., Rothanzl, L.; Jirovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 651–652). Jestliže byla žádost skutečně doručena na elektronickou adresu podatelny stěžovatelky, byla výzva k doplnění žádosti o elektronický podpis nezákonná. I nezákonná výzva však podle odborné literatury přerušuje lhůtu pro vyřízení žádosti o informace, a proto byla žalobcovy první stížnost podána předčasně. Přípis ze dne 28. 2. 2014 proto navzdory stěžovatelčinu tvrzení nebyl rozhodnutím, ale pouze neformálním sdělením ke stížnosti, jež nesplňovala podmínky podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím a kterou ani nepředával nadřízenému orgánu. Rovněž v nyní projednávaném případě proto Nejvyšší správní soud koriguje právní názor krajského soudu, jenž první stěžovatelčinu písemnost ze dne 28. 2. 2014 nesprávně považoval za rozhodnutí. To nicméně nemá vliv na výsledné posouzení věci.

[11] Po marném uplynutí lhůty stanovené stěžovatelkou pro doplnění žádosti o elektronický podpis zůstala stěžovatelka nečinná a o podané žádosti nijak nerozhodla. Žalobce se tedy bránil druhou stížností podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 11. 3. 2014. Stěžovatelčina argumentace, podle které zákon o svobodném přístupu k informacím nepřipouští podání druhé stížnosti, v tomto případě není přílehlavá, neboť první žalobcovu stížnost ze dne 11. 2. 2014 stěžovatelka za stížnost nepovažovala a ani s ní jako se stížností nenakládala. Stížnost z 11. 3. 2014 byla následně představenstvem stěžovatelky odmítnuta žalobou napadeným rozhodnutím, o němž stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že rozhodnutím ve skutečnosti není.

[12] Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou nesouhlasí a žalobou napadené rozhodnutí za rozhodnutí považuje, a to z několika důvodů. Je jako rozhodnutí formálně označeno a obsahuje výrok, který zní, že se stížnost z 11. 3. 2014 odmítá. Z hlediska obsahového stěžovatelčino rozhodnutí popírá dosavadní procesní úkony, jež považovaly žalobcovu žádost za řádně doručenou, avšak obsahující domnělou vadu spočívající v chybějícím elektronickém podpisu. Stěžovatelka zde totiž nově zaujala stanovisko, podle kterého žalobce k podání žádosti nevyužil elektronickou adresu podatelny, a proto stěžovatelka neměla ani povinnost na žádost reagovat a nehodlá se jí dále zabývat. Tento úkon je tak nepochybně konečným vyřízením žalobcovy žádosti ze strany stěžovatelčina nejvyššího orgánu, a je tudíž rozhodnutím podle 65 a násl. s. ř. s., proti němuž je přípustné bránit se žalobou. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí stěžovatelka v kasační stížnosti nenapadá, a proto Nejvyšší správní soud k věcnému přezkumu rozsudku krajského soudu nepřistoupil.

V. Závěr a náklady řízení

[13] Kasační námitky tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[14] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Procesně úspěšný žalobce byl ve věci zastoupen advokátem, jenž v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, a to písemné podání (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna tedy sestává z částky 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], ke které je připočtena paušální částka hotových výdajů 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalobcův zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, částka 3400 Kč se proto zvyšuje o 21 % sazby daně z přidané hodnoty, tj. o 714 Kč. Celkové náklady řízení tak činí 4114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 1. září 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu